

HỒI 421

Ma Môn Tà Soái

Khấu Trọng theo Khả Đạt Chí vào Ngoại Tân quán, đi qua đại sảnh, dọc đường chỉ toàn gặp người Đột Quyết, tùy tiện nhặt ra một người trong số đó cũng là hạng cao thủ đủ để tung hoành trên võ lâm, nhưng lại không người nào là không lộ vẻ kính sợ Khả Đạt Chí.

Đến hành lang thông vào nội viện thì thủ hạ của Khả Đạt Chí liền dừng lại, để lại hai người đi thẳng vào trong.

Bốn bề không thấy bóng người, yên tĩnh dị thường.

Khả Đạt Chí nói: "Thiếu soái quả là người có胆識, có phải ngài tin chắc nếu chúng ta trở mặt động thủ thì vẫn có khả năng đột vây thoát đi chăng?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Tự tin là cần thiết, còn được hay không lại là chuyện khác. Ta chỉ phán đoán rằng các vị sẽ không ngu xuẩn đến vậy mà thôi, động thủ với ta lúc này thì có lợi gì cho các vị chứ?"

Khả Đạt Chí phì cười nói: "Chúng ta có thể bắt sống Thiếu soái, chắc Thiếu soái cũng biết chúng ta có những thủ đoạn khiến bất cứ thiết hán nào cũng phải khuất phục rồi đúng không?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Giết ta thì họa may còn làm được, chứ muốn sinh cầm Khấu Trọng này thì tuyệt đối không thể. Không tin Khả huynh có thể thử xem."

Song mục Khả Đạt Chí thoáng rực sáng lên, nhưng rồi lập tức trở lại bình thường, lạnh lùng nói: "Đáng tiếc mọi chuyện hôm nay đều do Ngôn soái làm chủ, nếu không Khả mỗ đã đùa với Thiếu soái một trận trước rồi, chắc hẳn là sẽ vô cùng thống khoái."

Khấu Trọng thầm cảm thấy tay mình ngứa ngáy, cũng hung phẫn nói: "Đề nghị của Khả huynh thật làm bản nhân ngứa ngáy muốn chết, chỉ bằng để ta chủ động nhắc chuyện này với Ngôn soái, chỉ cần ước định không thương hại đến tính mạng đối phương thì chắc không ảnh hưởng gì đến đại cục cả đâu."

Khả Đạt Chí lần đầu tiên gặp phải người bị mình khiêu chiến mà hào hứng như gã, ngược lại cảm thấy hơi do dự, không phải vì sợ Khấu Trọng, mà là vì tự mình biết mình, một khi động thủ sẽ không thể lưu tình, bèn thở dài nói: "Lần này thật không tiện tử võ, nếu không chẳng may Thiếu soái mất đi một cánh tay thì làm sao giải thích với Thái tử Điện hạ đây? Khả mỗ cũng như vậy thôi."

Khấu Trọng cũng biết chính sự quan trọng, không nên gây thêm chuyện phiền phức làm gì. Có điều sự thực thì trong lòng gã đã có chú ý, định thừa cơ hội này lấy mạng của Khả Đạt Chí làm tiêu hao thực lực của Triệu Đức Ngôn, đồng thời còn một lý do khác sâu xa hơn, chính là vì Sa Chỉ Tinh.

Với tính cách của Triệu Đức Ngôn tự nhiên sẽ không vì Khả Đạt Chí mà bất chấp tất cả báo thù gã, để mất đi cơ hội đoạt lấy Tà đế Xá lợi.

Khả Đạt Chí tuy coi Khấu Trọng là kinh địch, nhưng kỳ thực cũng không hề có ác ý gì với gã, làm sao nghĩ được Khấu Trọng đã lập ý đồ sát hại mình.

Khấu Trọng thầm than đáng tiếc, thế nào thì gã cũng không thể cưỡng ép Khả Đạt Chí lập tức tử thí với mình tại đây được.

Khả Đạt Chí rẽ sang bên tả, bước lên con đường rải đá vụn, giữa tán cây rậm rạp ẩn ước trông thấy một tòa kiến trúc, phía sau là tường hậu viện, hoàn cảnh u tĩnh lạ thường.

Triệu Đức Ngôn đã chấp tay đứng đợi trên bậc cấp, đôi mắt sắc bén như đao nheo nheo lại thành một đường thẳng, toàn thân tán phát ra một cỗ bá khí và tà khí khó thể hình dung, khiến người ta không khỏi lạnh người.

Khấu Trọng không hề nhân nhượng nghênh tiếp lấy mục quang của y, khước miệng nở một nụ cười tràn đầy tự tin, đưa tay cởi mặt nạ xuống, cười ha hả, hào khí can vân nói: "Coi như ông giỏi. Lời thừa nói ít thôi, Triệu Đức Ngôn ông nếu muốn được Thánh Xá lợi thì lập tức hãy giải khai tà thuật trên người huynh đệ của ta, bằng không thì miễn bàn."

Triệu Đức Ngôn đứng cách gã hơn hai trượng giơ ngón cái lên nói: "Hảo! Anh hùng xuất thiếu niên! Bản nhân tuy từng gặp trăm vạn người, nhưng nhân vật lúc như thần long, khi tựa mãnh hổ như Khấu Thiếu soái đây thì thật bình sinh hiếm gặp. Chẳng trách Thiếu soái có thể tung hoành thiên hạ, ngửa tay che trời, úp tay dậy đất. Chỉ là Triệu Đức Ngôn này xưa nay không dễ tin người, xin hỏi Thiếu soái có đề nghị gì có thể khiến bản nhân tin sau khi cứu người, Thiếu soái sẽ thực hiện lời hứa, giao Thánh Xá lợi ra cho ta?"

Khấu Trọng sải chân bước tới, Khả Đạt Chí vẫn đứng yên phía sau, không đi theo gã.

Nhìn bề ngoài, Triệu Đức Ngôn vẫn bất động, nhưng Khấu Trọng hiểu được y đang toàn lực đề phòng, khí thế có thể lên đến cực đỉnh trong sát na ngắn ngủi, chỉ riêng công lực này cũng khẳng định y đứng trên hầu hết các tà đạo cao thủ mà Khấu Trọng từng gặp phải, đạt đến cảnh giới của Ma Hậu Chúc Ngọc Nghiên chứ không vừa.

Khấu Trọng tự hỏi mình khó thể vận tụ công lực đến trạng thái cực điểm chỉ trong mấy bước, từ đây có thể nhận thấy chỉ luận về nội lực Triệu Đức Ngôn đã ở trên gã một bậc.

Sát khí ngập tràn không gian.

Kinh khí trùng trùng từ phía Triệu Đức Ngôn đổ dồn về phía Khấu Trọng, trùng trùng điệp điệp như muôn ngàn con sóng.

Khấu Trọng đột nhiên dừng bước, phát động khí công, nghênh tiếp áp lực kinh người của Triệu Đức Ngôn.

Gã dừng bước rất đúng lúc, nếu Khấu Trọng gã chỉ cần tiến qua nửa bước, Triệu Đức Ngôn sẽ lập tức bị khí kinh dẫn động, buộc phải xuất thủ, một bước này của gã vừa hay dừng đúng bên ngoài cảnh giới tuyến của y.

Hai người đứng cách nhau một trượng, không nhượng nhau dù chỉ một chút.

Không khí căng thẳng như dây đàn, chỉ cần khẽ chạm vào là sẽ bùng nổ.

Song mục Khả Đạt Chí sáng rực lên, từ sau khi tới Trung Nguyên, đây là lần đầu tiên y gặp phải nhân vật siêu phàm trác tuyệt, bá khí hùng hồn như Khấu Trọng.

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng sáng rực thần quang khiếp người, đỉnh thiên lập địa ung dung nói: "Ngôn soái động thủ động cước lên người huynh đệ Lôi Cửu Chỉ của ta thật là âm độc, ta làm sao biết được cứu người xong lại còn di chứng gì nữa, vì vậy nếu không hạ thủ cứu người trước thì tất cả miễn bàn. Dựa vào hai chữ Khấu Trọng này còn chưa đủ bảo chúng à?"

Triệu Đức Ngôn gật đầu nói: "Khấu Thiệu soái nói rất có lý, có điều chuyện này quan hệ trọng đại, hơn nữa Khấu Thiệu soái đây lại không phải là kẻ dễ chịu cam tâm khuất phục, bản nhân nào dám không đề phòng chứ? Triệu Đức Ngôn này tuy không phải thiện nam tín nữ gì, lại càng khinh thường cái đám suốt ngày nhân nghĩa đạo đức kia, nhưng lại rất biết giữ chữ tín. Chỉ cần trước giờ Tuất tối mai, Thiệu soái giao Thánh Xá lợi ra, ta đảm bảo Lôi huynh chỉ cần nghỉ ngơi nửa tháng sẽ hoàn toàn phục nguyên."

Khấu Trọng mừng thầm trong bụng, hiểu được một chiêu hư trương thanh thế của mình đã sinh tác dụng, khiến Triệu Đức Ngôn tin chắc rằng Lôi Cửu Chỉ vẫn bị Thất Châm Chế Thần khống chế.

Đột nhiên gã lui lại.

Triệu Đức Ngôn khẽ lắc lư người, cặp mắt tà ác cuối cùng cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Phải biết hai người đang dùng khí thế đối đầu, kiếm chế lẫn nhau, muốn thoát thân nào phải chuyển dễ dàng.

Nhưng Khấu Trọng trước khi lui lại đã khẽ lắc mình một cái với tốc độ nhanh như thiểm điện, sau đó tung mình lui lại như cá quẫy thoát khỏi tấm lưới, hiển lộ thân pháp cao minh và trí tuệ siêu việt hơn người.

Khấu Trọng dám khẳng định mười phần chắc chín Hương Ngọc Sơn đang ở trong nhà nghe trộm cuộc đối thoại giữa gã và Triệu Đức Ngôn, giúp họ Triệu nhận xét xem gã đang nói thật hay giả.

Bên trong có thể còn có các hảo thủ Đột Quyết khác như Khang Sao Lợi... Nếu Hương Ngọc Sơn phán đoán Lôi Cửu Chỉ đã được giải khai khỏi dị thuật Thất Châm Chế Thần mà thông tri cho Triệu Đức Ngôn, bọn y sẽ lập tức phát động toàn lực bắt sống Khấu Trọng cho bằng được. Có điều đây đương nhiên chỉ là hạ hạ chi sách.

Đó là trực giác của cao thủ.

Công lực mà Khấu Trọng luyện chính là đạo gia kỳ học Trường Sinh Quyết, tuy không thể linh mãnh bằng Tử Tử Lăng, nhưng nếu toàn tâm chú ý, cũng sẽ có cảm ứng nhất định.

Từ khi nhìn thấy Triệu Đức Ngôn đứng ngoài cửa, gã đã lập tức cảnh giác, hiểu được có người đang ngầm ngầm giám thị mình.

Đột nhiên gã chợt nảy ra một ý nghĩ táo bạo, giả như gã phá cửa xông vào, không biết liệu có thể giết chết Hương Ngọc Sơn trước khi những kẻ khác kịp trở tay hay không?

Triệu Đức Ngôn thấy gã trầm mặc không nói, còn tưởng rằng gã chưa quyết định được, bèn nghiêm mặt nói: "Thiếu soái lo chúng ta ngôn bất thủ tín, đó là vì còn chưa rõ lập trường chân chính của chúng ta đó thôi. Đối với Đông Đột Quyết chúng ta, bất cứ người nào đối đầu với Lý Thế Dân chúng ta cũng đều hết sức ủng hộ cả."

Khấu Trọng chợt cảm thấy tức cười, thầm mắng Triệu Đức Ngôn ngu dần coi gã là thằng ngốc, chỉ dựa vào quan hệ của Khấu Trọng gã với Đột Lợi Khả hãn, cũng đủ để Hiệt Lợi Khả hãn của bọn y hận gã đến thấu xương rồi.

Hiệt Lợi sẽ ủng hộ Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô, thậm chí là Vương Thế Sung hoặc Tiêu Tiển, nhưng tuyệt đối sẽ không ủng hộ Khấu Trọng gã. Vì thiên hạ này có ai không biết chỉ có Khấu Trọng chi phối người khác chứ tuyệt đối không để người khác chi phối mình. Hiệt Lợi chỉ cần một con rối biết nghe lời, để tiến hành âm mưu xâm lược Trung Nguyên của y. Trong lịch sử Trung Nguyên, ngoại tộc Tây Bắc chưa từng gián đoạn quyết tâm xâm lược của mình, vấn đề chỉ là có thực lực tiến vào hay không mà thôi.

Đến giờ gã vẫn chưa hiểu rõ quan hệ của Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn. Nếu như Hương gia đã về với Đông Đột Quyết, Hiệt Lợi lập tức sẽ nắm được toàn bộ những phát triển mới nhất ở Trung Nguyên, điều này trước đây y tuyệt đối không thể nào mơ tới được.

Trước đây Hiệt Lợi chỉ có thể gài người vào các thành thị lớn ở Trung Nguyên, tin tức có được cũng chẳng phải cực kỳ quan trọng, hơn nữa đa phần đều chỉ là nghe ngóng được ở nơi đầu đường xó chợ, không đáng tin cậy lắm. Nhưng Hương gia thì từ thời Dương Quảng đã bên ngoài kinh doanh thanh lâu đồ trường, bên trong buôn bán phụ nữ nên có nhà tráo bố trí khắp nơi, hình thành nên một mạng lưới tình báo vô cùng hoàn bị, thiên hạ vô song. Nếu Hiệt Lợi thu dụng được phụ tử Hương Quý này, đương nhiên không thể nhìn y với con mắt trước đây nữa.

Vì vậy nhìn từ bất cứ góc độ nào, gã cũng phải tiêu diệt thế lực Hương gia một cách triệt để.

Khấu Trọng bắt đầu hiểu ra tại sao Hương Ngọc Sơn lại tham gia vào âm mưu đối phó với Lý Thế Dân.

Cặp mắt đang nhìn Triệu Đức Ngôn của gã chợt sáng rực tinh quang, chậm rãi nói từng chữ một: "Ta tin Ngôn soái lần này, nếu Ngôn soái nuốt lời, Khấu Trọng ta thề sẽ bắt chấp tất cả, bắt chấp thủ đoạn để báo phục mối hận lần này."

Sát cơ thoáng hiện lên trong mắt Triệu Đức Ngôn rồi lập tức biến mất, rõ ràng là đang cố dẫn nộ hỏa xuống, cười gằn nói: "Thiếu soái yên tâm, Triệu Đức Ngôn này nói một là một, hai là hai, nếu không sao có thể phục chúng được chứ?"

Khả Đạt Chí đứng phía sau nhắc nhở: “Khi nào Thiếu soái đưa Thánh Xá lợi và người đến, chúng ta sẽ lập tức cứu người, ngàn vạn lần đừng để quá canh ba giờ Tuất ngày kia, nếu không thì Đại La Kim tiền giáng phàm cũng không thể làm gì được nữa đâu.”

Khẩu Trọng hừ lạnh một tiếng, làm ra vẻ vô cùng phần nộ nhưng lại không thể phát tác, quay người muốn đi.

Triệu Đức Ngôn lúc này trở thành đứng sau lưng gã, cao giọng nói: “Thiếu soái xin cứ yên tâm trở về, ta không tiến nữa! Tinh Trung Nguyệt đã vật quy nguyên chủ, xin Thiếu soái xem lại!”

Khẩu Trọng trầm thổ dài, nếu không phải Từ Tử Lăng may mắn cứu được Lôi Cửu Chỉ về, lại có Sư Phi Huyền biết cách giải trừ cấm chế, thì lần này đúng là đã thua sạch cả vốn lẫn lời.

Xét cho cùng, tất cả mọi vấn đề đều do tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn đó cả. Võ công hần thì hết sức tầm thường, nhưng độ âm hiểm xảo trá thì hơn bất cứ kỳ công dị kỹ nào. Có lẽ là Tổ Tổ trên trời có linh phù hộ cho gã và Từ Tử Lăng, bằng không lần này đúng là bại đến thê thảm mà cũng không biết mình bại trong tay tên tiểu tử ấy.

Gã sẽ đưa “Lôi Cửu Chỉ” đến, lúc ấy Hương Ngọc Sơn chắc cũng sẽ đứng bên chủ sự như lần này, đó chính là thời cơ tốt nhất để lấy mạng tên tiểu tử vong ân bạc tình đó.

oOo

Từ Tử Lăng đích thân hộ tống Lôi Cửu Chỉ rời thành theo đường thủy, sai thủ hạ ngầm phục trên những cao điểm dọc đường, sau khi khẳng định không có người theo sau, mới bỏ thuyền lên bờ, kế hoạch là đi nửa ngày đường, sau đó sẽ lại lên thuyền ở một chi lưu khác của Hoàng Hà, chỉ cần vào được Đại Hà, thì coi như đã nhìn thấy thành công.

Giờ đây các đại thế lực ở Trường An đều bận rộn với chuyện riêng của mình, gã lại được Thiên Sách Phủ ngầm giúp đỡ, nếu không phải sợ Hương gia và người Đột Quyết phát giác, căn bản không cần phải dùng nhiều thủ đoạn che mắt người khác thế này.

Lôi Cửu Chỉ nằm trong vách ngăn ngầm của chiếc xe lừa chở hàng, cả Từ Tử Lăng cũng tự hỏi không nhìn ra bất cứ sơ hở nào. tuyệt diệu nhất là huynh đệ đánh xe đã sinh sống ở

đây, trong hai năm đã quen biết khắp mọi thôn làng xa gần, còn lấy vợ sinh con, hơn nữa đã thoát ly khỏi Song Long bang, đến giờ mới được gọi ra làm trợ thủ.

Trước khi đóng cửa ngăn kín, Lôi Cửu Chỉ nói: “Suýt chút nữa thì quên nói với lão đệ, hôm qua Hồng phu nhân phái người đến báo tin hủy bỏ đồ cục, khi nào có sắp xếp mới thì sẽ báo lại cho người sau.”

Từ Tử Lăng nói: “Theo lý thì phải như vậy, Lôi đại ca không cần hao tâm tổn thần vì chuyện của chúng ta nữa, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày sau chúng ta sẽ lại tung hoành đồ quán, đánh cho cha con họ Hương một trận lạc hoa lưu thủy.”

Sau khi đưa Lôi Cửu Chỉ đi an toàn, Từ Tử Lăng, Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa, Tra Kiệt lại lên thuyền trở về Trường An.

Bọn Cao Chiếm Đạo sau khi biết được Dương Công Bảo Khố đã có đầu mối, bao nhiêu vẻ chán nản ừ ừ đã biến mất sạch, người nào cũng hào hứng hồ hởi vô cùng.

Từ Tử Lăng đưa Lôi Cửu Chỉ đi xong, trong lòng cũng thấy thư thái phần nào, đứng ngắm nhìn mỹ cảnh hai bên bờ sông, cảm giác dễ chịu thoải mái lạ thường, gió sông thổi đến lành lạnh làm tinh thần gã phần chấn hơn gấp bội.

Cao Chiếm Đạo nói: “Từ gia có việc gì dùng đến huynh đệ chúng tôi không ạ?”

Ba người bọn họ từ khi đi theo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tuy rằng không ngừng nghe được tin tức về hai vị lãnh tụ trẻ tuổi, đều biết thanh thế hai gã như mặt trời buổi ban trưa, nhưng thủy chung vẫn chưa có cơ hội tác chiến với bọn gã lần nào.

Lần này hai gã tiềm nhập Trường An, coi nơi này chỉ như nơi vui chơi, đã khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, đến khi Lôi Cửu Chỉ đột nhiên bị bắt cóc, rồi hai gã lại lập tức cứu về, cả ba lại càng kính phục hai gã như thần minh hơn. Giờ Dương Công Bảo Khố đã có đầu mối, ba người bọn Cao Chiếm Đạo sĩ khí lại dâng lên gấp bội phần, chỉ mong được ra công ra sức vì hai gã. Tự nhiên Từ Tử Lăng lại nhớ đến cái chết thảm của Vu Ô Quyển, nhớ đến Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán giờ đã mất tăm mất tích, thậm chí nếu mình có đôi điều thủ như Hầu Hi Bạch, vẽ lại hình Chu Lão Thán cho bọn Cao Chiếm Đạo đi tìm người, không để hấn rút đầu rút cổ nữa thì thật là tốt.

Nghĩ đoạn gã liền trầm giọng nói: “Tạm thời thì các người sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng rất có khả năng là đang bị địch nhân ngấm ngầm giám thị, kể cả Thiên Sách Phủ nữa. Vì vậy các người chỉ cần đột nhiên biến mất trước sự giám sát nghiêm mật của đối phương là

coi như đã giúp được chúng ta một việc lớn rồi đó. Như vậy chúng ta sẽ không phải lo lắng chuyện gì, thế nào cũng không thể bại được.”

Ngưu Phụng Nghĩa thấp giọng nói: “Mấy năm ở Trường An của bọn thuộc hạ không uống phí đâu, ở nơi ẩn thân của bọn thuộc hạ có một mật đạo dài mười trượng hơn, thông ra hậu viện của tòa trang viên bên cạnh, hay nhất là người trong nhà đó đều không ai hay biết chuyện này cả.”

Từ Tử Lăng cau mày hỏi: “Nếu địch nhân thừa lúc các người không có ở đó, vào phòng lục soát thì chẳng phải cũng phát hiện ra mật đạo sao?”

Tra Kiệt lắc đầu: “Trong nhà lúc nào cũng có người canh giữ, hơn nữa cửa vào mật đạo được thiết kế rất cẩn mật, không dễ phát hiện. Bọn thuộc hạ đã có bố trí đặc biệt, chỉ cần có người từng mở ra thì tuyệt đối sẽ không thể qua mặt được bọn thuộc hạ đâu.”

Cao Chiếm Đạo cũng nói: “Vấn đề là mật đạo này chỉ có tác dụng đào tẩu giữ mạng thôi, sau khi ra khỏi mật đạo phải lập tức rời thành, bằng không thì cuối cùng cũng sẽ lọt vào vòng vây của địch nhân.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Trốn vào Dương Công Bảo Khố thì sao?”

Bọn Cao Chiếm Đạo ngạc nhiên tròn mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Từ Tử Lăng nói: “Ta không nói đùa đâu, Dương Công Bảo Khố là căn cứ quân sự ngầm dưới đất mà Dương Tố nhờ Lỗ Diệu Tử tiên sinh thiết kế, lúc cần thiết sẽ dùng nó làm bàn đạp để lật đổ Tùy Văn đế Dương Kiên, tiến có thể công, lui có thể thủ, có chỗ nào ẩn thân tốt hơn chỗ đó nữa đây. Theo ta, trong Bảo khố khẳng định còn có mật đạo rời thành nữa.”

Bọn Cao Chiếm Đạo lần đầu được lĩnh giáo khả năng quyết đoán cùng tài liệu sự như thần của Từ Tử Lăng, đều có cảm giác mình đã đánh giá sai về vị thủ lĩnh võ công cao tuyệt này.

Ngưu Phụng Nghĩa hít sâu một hơi chân khí, vỗ mạnh vào trán một cái rồi nói: “Cách đơn giản mà lại tuyệt diệu phi thường như vậy tại sao chúng ta lại không nghĩ ra nhỉ? Còn tốn bao công sức lo nghĩ cách làm sao chuyển hàng ra khỏi Trường An nữa.”

Cao Chiếm Đạo nói: “Bọn thuộc hạ sẽ nghe theo sự phân phó của Từ gia, cùng phối hợp hành động.”

Từ Tử Lăng mỉm cười gật đầu: “Có lẽ hôm nay Thiếu soái sẽ tìm ra lối vào Bảo khố, hy vọng đến tối sẽ có tin tức tốt cho các người. Chúng ta chỉ cần nấp hết vào Bảo khố mà

không để địch nhân hay biết thì coi như đã chiếm tận thượng phong, nắm lấy quyền chủ động.”

Tra Kiệt hỏi: “Từ gia định xử lý Tà đế Xá lợi thế nào?”

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này để Thiếu soái quyết định, hấn sẽ có an bài tốt nhất, khiến cho Ma môn tam đại thế lực tàn sát lẫn nhau, tự mình còn không lo nổi cho mình, tự nhiên sẽ không ai lý đến chuyện của chúng ta nữa.”

Cao Chiếm Đạo khâm phục thốt lên: “Hai vị đại gia tính toán thật chu mật, có thể ra sức vì Từ gia, Khấu gia, đúng là phúc phận của chúng thuộc hạ.”

Từ Tử Lăng cười khổ: “Trở về Bành Lương rồi hãy nói đi!”

Đó mới chính là đoạn đường gian khổ nhất.

- o O o -